

Sygn. akt III CZ 5/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSA Janusz Kaspryszyn

w sprawie z wniosku C. sp. z o.o. w K.,

M. N. i A. N.

przy uczestnictwie [...]

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 lutego 2016 r.,

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 września 2015 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił wniosek M. N., A. i N. i C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o uzupełnienie postanowienia tego Sądu z dnia 22 maja 2015 r., wydanego na skutek apelacji uczestniczki M. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 kwietnia 2014 r., dotyczącego zniesienia współwłasności nieruchomości.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, iż nie znajduje podstaw do uzupełnienia postanowienia w sposób postulowany przez wnioskodawców, skoro zawiera ono rozstrzygnięcie o całości żądania, co wynika z punktu drugiego sentencji, w którym oddalono apelację w pozostałym zakresie, w powiązaniu z punktem XXII (po sprostowaniu XXIII) postanowienia Sądu Rejonowego oraz wyliczeń rachunkowych zamieszczonych w uzasadnieniu.

W zażaleniu wnioskodawcy domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. W piśmie procesowym z dnia 26 października 2015 r. wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczyli na kwotę 20.022,53 zł (k. 2271).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie, jako niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W obowiązującym stanie prawnym, wyczerpujący katalog orzeczeń, od których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego został zawarty w art. 394¹ k.p.c.

Należą do nich: postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 394¹ § 1 k.p.c.), orzeczenia o uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.) oraz postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowania w sprawie (z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. i postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji), ale jedynie w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Wobec objęcia zaskarżeniem postanowienia o odmowie uzupełnienia orzeczenia sądu drugiej instancji, dopuszczalność zażalenia jest uzależniona od zakwalifikowania analizowanego postanowienia jako kończącego postępowanie w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna.

Za postanowienia kończące postępowanie w sprawie na gruncie art. 394¹ § 2 k.p.c., uznaje się te orzeczenia, które kończąc postępowanie zainicjowane przez powoda czy wnioskodawcę rozstrzygają o całości przedmiotu oddanego pod osąd albo postanowienia stwierdzające wystąpienie okoliczności powodującej niedopuszczalność kontynuowania postępowania zmierzającego do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, jeśli w chwili ich wydania sąd jest zwolniony z obowiązku dalszego rozpoznawania sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 31; z dnia 21 czerwca 2012 r., III CZ 29/12, nie publ.; z dnia 26 marca 2015 r., II UZ 90/14, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 r., III PK 6/04, OSNP 2005, nr 2, poz. 20). Mając na względzie, iż analizowana kategoria orzeczeń powinna być wyodrębniona ze względu na ich przedmiot i skutki procesowe które wywołują, a nie zakres w jakim dochodzi do zakończenia postępowania, nie ma przeszkód by dotyczyły one części przedmiotu oddanego pod osąd. Przyjąć, zatem należy, iż postanowienie kończące postępowanie w sprawie nie musi dotyczyć całości postępowania, ale również jego części, jeżeli w tym zakresie nie pozwala ono na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Wydane przez Sąd drugiej instancji w trybie art. 351 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. postanowienie o odmowie uzupełnienia orzeczenia zapadłego w przedmiocie rozpoznania apelacji uczestniczki postępowania, jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Definitywnie rozstrzyga, bowiem o tym, że apelacja M. K., została już wcześniej, co do kwoty 20.022,53 zł częściowo uwzględniona, co oznacza, iż nie będzie już przedmiotem rozpoznania.

Stosownie do treści art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., w sprawach o zniesienie współwłasności skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Utrwalony jest pogląd, że w sprawach działowych, do których należą sprawy o zniesienie współwłasności, wartość przedmiotu zaskarżenia, pozostaje w ścisłej zależności od wyniku

postępowania i wyznacza ją nie wartość przedmiotu działu, ale wartość konkretnego interesu skarżącego, którego dotyczy lub może dotyczyć zaskarżenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15, nie publ., z dnia 18 marca 2015 r. I CZ 22/15, nie publ.; z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ., z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CZ 25/02, nie publ.; z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 98/13, nie publ.; z dnia 16 listopada 2011 r., IV CSK 280/11; nie publ.; z dnia 24 listopada 2008 r., IV CZ 53/09, nie publ.; z dnia 15 grudnia 2006 r. III CZ 88/06, nie publ.; z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11; z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60 i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZP 39/68, OSNCP 1969, nr 11, poz. 183). W realiach niniejszej sprawy wartość interesu wnioskodawców zamyka się w kwocie 20 022,53 zł, wynikającej z różnicy kwoty 33 278,51 zł zasądzonej przez Sąd I instancji od uczestniczki M. K. solidarnie na rzecz wnioskodawców z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy oraz obniżenia wartości tego wynagrodzenia do kwoty 13 255,98 zł przez Sąd drugiej instancji (k. 1889 i k. 2140). Potwierdzają to skarżący, wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia, wyznaczającą zakres kwestionowania postanowienia w przedmiocie odmowy uzupełnienia postanowienia na kwotę 20 022,53 zł. Tak oznaczona wartość nie osiągnęła progu określonego w art. 519 § 4 pkt 4 k.p.c., co przesądza o niedopuszczalności zażalenia, z uwagi na niespełnienie przesłanki z art. 394¹ § 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów, zażalenie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

kc